

Реєстраційне свідоцтво
Ю № 406 від 16.06.1999.

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

УКРАЇНЬСЬКА ЦЕРКВА ХРИСТИЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ ПЕРЕХОДИТЬ НА ГРИГОРІАНСЬКИЙ КАЛЕНДАР

Українська Церква Християн Віри Євангельської переходить на григоріанський календар. 6 липня Комітет УЦХВЕ рекомендував всім місцевим церквам об'єднання використовувати єдиний календар та залишити в минулому поділ на «новий» і «старий» стилі. Це найбільший союз п'ятидесятників, який слідом за баптистами (ЄХБ) остаточно обрав єдину дату святкування з усім світом.

Протягом останніх років набула поширення практика подвійного святкування (скажімо, Різдво і 25 грудня, і 7 січня), але все ж вона слугувала перехідним етапом. Нарешті найбільші протестантські Церкви переходять на григоріанський календар, і це сигнал позитивних тенденцій.

Сьогодні Україна відмовляється від минулого, яке пов'язує її з російською, євразійською та альтернативною до Заходу культурою.

Календарний поділ у християнському світі був одним із елементів цивілізаційної тотожності з росією та її геополітичним протиставленням Європі. Поступово дедалі більше українських християн обирають єдність із Заходом, а нинішня війна лише актуалізувала це прагнення.

І тепер ми спостерігаємо, як одна за одною протестантські Церкви обирають григоріанський календар. Очевидно цей процес продовжиться і ми ще почуємо про аналогічні

рішення. Слід пам'ятати, що прагнення єдності із більшістю християн світу дає гарні шанси на руйнування міфу про Україну як «вотчину московського патріархату».

Разом із цим християнам важливо не лише мати календарну єдність, але й зберегти

справжній християнський сенс свят. Відзначаючи певні дати з усім світом, ми долучаємося до єдиної традиції і маємо можливість внести здоровий біблійний контекст, дати альтернативу тривожним тенденціям витіснення релігійної складової цих свят.

Нагадаємо: григоріанський календар впроваджувався в Європі з XVI століття. Україна перейшла на нове літочислення на початку XX століття, проте більшість церков зберегли юліанський календар. Для протестантів перехід на григоріанський календар простіший, адже їхня теологія не надає великого значення сакралізації дат. В українських православних і греко-католицьких календарна дискусія досі триває.

«Християни для України».

МІЛЬЙОН УКРАЇНЦІВ ПРОЙШЛИ РОСІЙСЬКІ ФІЛЬТРАЦІЙНІ ТАБОРИ, ДОЛЯ СОТЕНЬ ТИСЯЧ - НЕВІДОМА

11 липня віцепрем'єр-міністр із питань реінтеграції тимчасово окупованих територій Ірина Верещук повідомила, що понад 16 тисяч українців повернулися з окупованих територій через росію та країни Євросоюзу. Значна частина тих, кому вдалося покинути росію, залишилися в ЄС як біженці.

відправляють в ізолятори та в'язниці, і з'ясувати їх становище практично неможливо.

Система таборів фільтрації має широкую мережу. Як повідомила представник Місії США при ОБСЄ Кортні Остріан, росія створила щонайменше 18 таборів на тимчасово окупованих територіях. Однак міністр Верещук повідомляє, що такі табори є майже

Сьогодні складно визначити точну кількість громадян України, які пройшли через російські фільтраційні табори, але за даними Громадянської мережі «ОПОРА» це приблизно мільйон українців. Як повідомила міністр Верещук, близько третини громадян не проходять фільтрацію. Це переважно чоловіки, яких

в кожному місті, яке підконтрольне російським силам.

Табори фільтрації створені з метою збору особистих даних громадян, перевірки і виявлення потенційно лояльних до Києва українців, які позбавляються права вільно виїхати за межі окупованих територій. Окрім боротьби з проукраїнськими громадянами,

загарбники використовують фільтрацію як додатковий заробіток, створюють своєрідну систему поборів, позбавляючи тим самим можливість виїхати незабезпечених людей.

Проблема стоїть особливо гостро в контексті потреби негайно покинути окуповану Херсонщину, до чого закликає українська влада (задля безпеки цивільних у процесі деокупації). Цей фактор росіяни використовують для шантажу та облаштовують нові блокпости на Півдні України.

Росія знову і знову порушує всі можливі права людини, обмежуючи шляхи виїзду та викрадаючи людей. В українській гельсінській спілці такі дії трактують ще серйозніше: «Насправді це, фактично, і є нацистська держава, яка веде експансивну політику і намагається знищити тих, хто чинить супротив цій політиці».

Тисячі й тисячі людей, не маючи вибору, були вивезені у віддалені регіони за Урал. Умови проживання і свободу пересування перевірити неможливо. Закликаємо молитися за людей на окупованих територіях, їх безпеку та якнайшвидше звільнення всієї України від загарбника.

helsinki.org.ua.

МИ ВТОМИЛИСЯ...

Ми втомилися. Потроху зникає той запал, з яким перші дні і тижні молилися й вірили. І світ втомився. Потроху зникає його увага до України. Так не хочеться звикнути з думкою, що це надовго... Так пекуче болить, коли чуєш про загибель наших. Вродливих. Благородних. Найкращих. Український цвіт опадає...

Доки, Господи?.. Не барися, Господи!.. Ти чуєш, Господи?.. Гортаю Слово. І дедалі ясніше чую рідний Голос.

«Господь близько! Ні про що не турбуйтеся, а в усьому нехай виявляються Богові ваші бажання молитвою і проханням з подякою».

Це не лише для филип'ян написано. Це для всіх нас — киян, харків'ян, херсонців, львів'ян, волинян, одеситів... Для всіх українців.

Той Самий Господь, Який прокладав шлях по дну моря, годував небесною їжею, давав перемогу в битвах з велетнями, зупиняв сонце, вгамовував бурі і творив

дивовижні чудеса, — з нами. Він близько-близько...

Він шепоче в наші серця: не здавайтеся, не втомлюйтеся виявляти Мені свої бажання — Я вже приготував на них відповіді. Я все знаю. Все бачу. За все відплачу. Все відновлю. І Мені приємно чути ваше дякую — Я радію, коли ви Мені довіряєте...

Господь близько!.. Коли ці слова оживають у серці істиною, щось стається. Ні, ти не перестаєш плакати від звісток про втрату найкращих. І тобі далі нестерпно болить.

Але в серці — тиша. Не через відчай і безнадію. А тому, що там «мир Божий, що вищий всякого розуму...»

І ти знову віриш і твердо знаєш — усе буде добре. У Божий час, але точно буде!

І «на оновленій землі врага не буде супостата, а буде син, і буде мати, і будуть люде на землі...»

Це справді пророчі слова, і вони збудуться!

Люди́ла БЕНДУС.

СТОР. 2 ВІН ТОЧНО ЗНАЄ...

ДУХОВНА ДЕГРАДАЦІЯ РОСІЇ

СТОР. 3

13 ЛЮДЕЙ, ЯКІ ЗМІНИЛИ ХІД ІСТОРІЇ

СТОР. 4

ВІСІМ КІЛОМЕТРІВ МІННИМ ПОЛЕМ

СТОР. 7

"Минається і світ, і його пожадливість, а хто Божу волю виконує, той повік пробуває!" (1 Івана 2:17).

ЧАС І НАДІЯ НА БОГА 150 ДНІВ ВІЙНИ

Загалом і досі в Україні є ще чимало людей, які ностальгують за срср. Особливо за брежнєвськими часами – часами «стабільності» та відносного добробуту населення. Проте ті самі люди не дуже любляють Михайла Горбачова та його «перебудову», внаслідок якої начебто розвалився срср і закінчилися часи «стабільності» та «добробуту». Їм невтямки, та і взагалі може бути нецікаво, що підвалини для руйнації срср заклав саме Брежнєв, підсадивши радянську економіку на нафтогазову голку, а в часи Горбачова падіння цін на нафту спричинило обвал вкрай неефективної радянської економіки. Сама ж горбачовська «перебудова» була невдалою спробою якось врятувати радянську економіку, на той момент просто приречену на розвал.

Але шанувальникам срср такі історичні факти не цікаві, вони просто ностальгують за молодістю, яка припала на часи срср – ось справжня причина ностальгії за радянським минулим. А до причин розвалу «совка» їм якось байдуже.

Та історичні процеси йдуть, керовані Божою волею, і байдуже, що ті чи інші люди думають з того приводу. Загалом, у людей у такій ситуації є вибір: прийняти Божу

волю чи відкинути її з усіма відповідними наслідками. Якщо ж людина приймає Божу волю, то вона постає перед вибором: брати в цьому участь або ж залишатися спостерігачем. Хоча не факт, що в цієї людини вийде залишитись осторонь.

І є ще один момент, на який діяльні люди воліють не звертати увагу. Це питання часу. «Єдине ж не повинно бути приховане від вас, улюблені, що у Господа один день, як тисяча

років, і тисяча років, як один день. Не зволікає Господь з виконанням обітниць, як деякі вважають те зволіканням; але довготерпить заради нас, не бажаючи, щоб хто загинув, а щоб усі прийшли до покаяння» (2Петра 3:8-9).

Ці біблійні слова не меншою мірою стосуються людей, які палко прагнуть позитивних змін. Як у власному житті, так і в житті держави, суспільства. А Господь зволікає... Принаймні в багатьох людей стосовно цього складається таке враження. І тому вони намагаються взяти все у свої руки, не узгодивши своїх планів із волею Божою. Щоб у підсумку отримати зовсім небажаний результат: як, наприклад, Авраам з Ізмаїлом, з чіми потомками ізраїльтяни, інші Авраамові нащадки, воюють вже півтора тисячоліття. Можна ні на мить не сумніватися, що зовсім не цього хотіла Сарра, коли так мріяла про дитину.

А тепер повернімося до наших сумних українських реалій. Усі ми бажаємо перемоги та найкорішого припинення війни. А разом з тим і розвалу рф, щоб у майбутньому вона, як кажуть в Одесі, «не робила нам нерви». Це неодмінно станеться, але для цього потрібен певний час, і цей час визначив Бог. Скільки ще чекати – відомо лише Богові, нам же, вірним, зі свого боку потрібно молитися про настання цього часу і не забувати, що долі світу залежать не від свавілля безумних диктаторів чи ухвалених рішень так званих «лідерів цивілізованого світу». Долі світу залежать від волі Божої, а тому не варто зневірятися, адже де Бог – там завжди надія, «а надія не посоромить, тому що любов Божа вилася у серця наші Духом Святим, даним нам» (Римлян 5:5).

God.ua.

Це ті особливі дні, коли поступово повертається пам'ять. Історична, а відповідно, і власна. Ми просто забули, а тепер просто згадали: війна московії та росії з нами – це природний стан речей. Так було завжди. Щонайменше останні роки п'ятсот. Ми просто забули, нашу пам'ять приспали, нас відволікли...

Те, що події 2014-го і 2022 років стали для більшості шоком, свідчить лише про те, що в нас зникла історична пам'ять, а відповідно, і пам'ять наша власна.

Те, що Росія кілька останніх десятиліть з нами не воювала, не намагалася

нас знищити буквально фізично – це, швидше, непорозуміння, аніж закономірний хід історії.

Дмитро Корчинський часто повторює: «Мир – це не відсутність війни. Мир – це відсутність Москви». Ще рік тому це звучало б, як прикольний жарт. Сьогодні це звучить як буденний факт.

Нам понад 500 років не вдавалося це питання закрити. Не знаю, чи вдасться це зараз. Але, здається, вперше в історії виник національний і всеукраїнський суспільний консенсус – це питання таки має бути вирішене.

Це все не про політику і не про міжнародні відносини.

Це – про екзистенцію і про природний стан речей.

Це – про подолання дракона. Тому це – священна війна.

Руслан КУХАРЧУК.

ПРО НЕОБХІДНІСТЬ СУДУ ВІН ТОЧНО ЗНАЄ...

Суд – це верховний вердикт про те, що щось є добром, яке треба виправдати і підтримати, а щось – злом, гідне засудження, і це єдина альтернатива хаосу. Є поняття, і насправді таких понять дуже багато, до яких не можна ставитися толерантно, інакше ти сам стаєш пособником зла.

комісії правди та примирення у Південній Африці. І найважливіше: якщо лиходії відмовляються себе такими визнати, ні примирення, ні прийняття неможливі.

Бог має намір зрештою виправити наш світ. Це увялення, як і увялення про Воскресіння, прямо пов'язане, з одного боку, з вірою в Бога-Творця, з іншого – з вірою в Його доброту. А таке відновлення порядку передбачає усунення всього того, що перекручує добрий і прекрасний Божий витвір, зокрема всього того, що спотворює творіння, яке носить образ Божий, тобто людину. Простіше кажучи, у Царстві Божому не буде «колючого дроту». І ті люди, чиє буття цілком залежить від нього, не знайдуть там собі місця.

Під колючим дротом тут розуміються, зрозуміло, різні паскудства: геноцид, ядерна бомба, дитяча проституція, імперська гордість, перетворення душі на товар, ідолізація раси. У Новому Завіті – кілька таких категорій, які є червоними прапорцями і попереджають, що така дорога веде прямо в прірву. Починаючи від Павла перші християни розмірковували про подібні проблеми.

Ніколас Томас Райт.

Професор-дослідник Нового Завіту і раннього християнства.

Якби мені ще кілька тижнів тому сказали, що всередині липня, у розпалі війни, я за кілька днів об'їду всю Україну, мабуть, у житті б не повірила.

Але це сталося і відбулося ще краще, ніж я могла собі уявити. Мені випала можливість (я б радше сказала – честь) бути перекладачкою і разом із Prison Fellowship поїхати у волонтерську поїздку Україною та відвезти гуманітарну допомогу від наших міжнародних друзів до в'язниць, центрів реабілітації та внутрішньо переміщеним особам. Це була не просто нагода удосконалити свою англійську чи подорожувати, то був справжній Божий подарунок – взяти участь у великому служінні поряд із надзвичайними людьми, які посвятили своє життя тим, кого світ відкинув.

Ніколи раніше не була у в'язниці і, буду відвертою, мабуть, не дуже й хотіла побувати. Однак ця подорож перевернула мій світогляд. Тюрма – напевне, найдепресивніше місце з усіх, які я бачила, і єдиний промінчик світла там – це люди, які приїжджають до в'язнів, жертвуючи своїм часом та

ресурсами, бо хочуть донести Господню любов навіть у найтемніші куточки планети. Ці люди стали для мене великим прикладом пошани та відданості. Нехай Господь віддячить їм сторицею.

Я бачила Ірпінь, Ворзель, Бородянку. Бачила зруйновані будинки (читай: зруйновані долі). Цинічна, людська, безмежно жорстока агресія росії забрала в людей можливість жити та тішитися життям. Фраза «Ми просто хочемо тут жити» на одному з понівечених будинків Бородянки терзає серце. Проте слова «Слава Україні!» поруч змушують вірити, що руйнації та смерті настане кінець, а наша слава України та її люди житимуть.

Я бачила розстріляну машину з надписом «діти» і білими полотнами. Бачила очі дітей, яких росія ледь не вбила, вигнавши з домівок та позбавивши батьків. Ми мусимо боротися. Заради тих дітей, які назавжди стали янголами, і тих, кого

змусили пройти крізь пекло. Ми не маємо права їх підвести.

Я захоплювалася сміливістю своїх нових іноземних друзів, які зі щирим серцем приїхали сюди служити. Я ціную кожну їхню усмішку до знедолених, кожну спробу сказати «Доброго ранку» чи бажання потанцювати під «Червону калину...» Це люди, які, не лякаючись сирен чи звуків ППО, їхали до тих, хто потребував допомоги. Вони казали: «Нам дуже соромно за свою країну, вона робить недостатньо для вас. Але ми зробимо все для України та перемоги!». Це надихає і веде вперед.

Кілька тисяч кілометрів за чотири дні, Львівщина, Київська область, Кривий Ріг. Я стала свідком і великих людських трагедій, і дивовижних Божих відповідей на них.

Головний висновок для мене з цієї подорожі: без вагань іти туди, куди кличе Бог. Він точно знає, як застосувати тебе і твої вміння для людського блага, для майбутнього твоєї держави та Своєї слави. Його сила здатна подарувати нам перемогу!

Юлія ПОПУДНИК.

ВІРУЮ

ДУХОВНА ДЕГРАДАЦІЯ РОСІЇ

Рф є правонаступницею срср у повному значенні цього слова: вона без щонайменших змін повторює агресивну зовнішню і репресивну внутрішню політику, тобто росія аніскілетки не змінила ментально. Але є все ж таки один момент, в якому росія дещо суттєво відійшла від срср – це ставлення до релігії. Срср намагався знищити віру в людей у Бога, сучасна росія – хоче віру в Бога зробити своєю зброєю.

Не треба вважати, що ця спроба не приносить плодів: вищі церковні кола давно увійшли до кремлівської влади, ставши частиною пропагандистської машини, яка просуває в голови ошуканих людей генеральну лінію кремлівського нелюда та його посіпака. І, слід зауважити, церковні мужи настільки увійшли у свою роль, що вже не потребують контролю згори (маємо на увазі кремлівську владу, а не Всевишнього, про Якого вони давно забули).

Не відстає від церковних лідерів народний плєб, що схвально сприймає ту картину світу, яку пропонує їм російська пропаганда, залучаючи до цього і церковних служителів, які розтовкмачують простакам,

що все, що робить їх злочинна країна, є нічим іншим, як волею Божою, а росіяни є народом богоносцем (навіть атеїсти), а всі інші народи – диявольськими слугами. Словом, спостерігається духовна деградація в масштабах цілої країни.

Ця деградація торкнулася і людей, які начебто вважають себе віруючими, проте схвально ставляться до зовнішньої політики росії. Але як можна вважати, що люди вірують у благаго Бога, коли вони схвалюють (замовчують чи просто не визнають) масові вбивства мирних жителів України та Сирії? Як можна вважати людину віруючою, якщо вона на явне зло каже, що це благо, бо таким чином «росія відстоює своє право»?

Право на що? Безкарно нищити ні в чому не винних людей?

Але багатьом «розумникам» і цього мало, вони починають вишукувати в Біблії виправдання своєї нечестивої поведінки... І знаходять. Так, як свого часу нацисти знаходили для себе виправдання в масовому знищенні негідних людей.

Що на все це можна відповідати? Краще надамо можливість

висловитися Слову Божому: «Хто рие яму, той упаде в неї, і хто покотить нагору камінь, до того він повернеться» (Приповісті 26:27), – це стосовно агресивної поведінки рф, яка весь час намагається знищити державність інших народів.

Марна затія. Чим більше росія доклататиме зусиль у цьому напрямку, тим швидше вона сама знає краху власної державності.

«Горе тим, які зло називають добром, і добро – злом, пійтму вважають світлом, і світло – пійтмою, гірке вважають солодким, і солодке – гірким! Горе тим, які мудрі у своїх очах і розумні перед самими собою!» (Ісаї 5:20-21), – а це біблійне попередження стосується всіх, хто намагається виправдати рф та очорнити інші народи; всіх, хто намагається покрити злочини скаженої бензоколонки.

І наостанок: «Не вимовляй імені Господа, Бога твого, марно, тому що Господь не залишить без покарання того, хто промовляє ім'я Його марно» (Вихід 20:7), – це попередження стосується всіх нечестивців, які намагаються виправдати Словом Божим зло, що коїть росія. Словом, яке буде їх судити останнього дня.

Не варто використовувати релігію, віру в Бога як зброю проти інших людей, бо так чи інакше, але ця зброя неодмінно повернеться проти нечестивців, і тоді в їхньому житті збудеться ще одне біблійне попередження: «Страшно впасти в руки Бога Живого!» (Євреї 10:31).

ЗВИЧАЙНИЙ ВОДІЙ

Кілька років тому я застрягла в заторі разом із автобусом, який був набитий втомленими і роздратованими пасажирами. Надворі падав дощ. У салоні автобуса чоловіки кричали один на одного – хто з них почав суперечку і з якої причини, я не знала. Ніхто не додумався поступитися місцем вагітній жінці. Повітря просто іскрилося образою.

Раптом водій зробив оголошення: «Друзі! Я знаю, що в нас сьогодні був важкий день. Я не можу нічого зробити з поганою погодою та заторами, але дещо я можу. Пропоную кожному з вас виходити через передні двері. Я простягну руку. Коли будете проходити, покладете в неї свої турботи, переживання та проблеми. Я поїду далі по мосту через річку і скину все це добро прямо у воду. Гаразд?»

«Та він чарівник», – подумала я. Пасажири засміялися, і їхні обличчя прояснилися. Останню годину ці люди вдавали, що не бачать своїх сусідів, а тепер стали заглядати їм у вічі: він що, серйозно? А він говорив серйозно.

На наступній зупинці водій просунув руку у віконце для квитків і чекав. Один за одним пасажири виходили через передні двері і вдавали, що поклали щось йому в долоню. Хтось засміявся, хтось заплакав, але кожен доторкнувся до руки водія. На наступній зупинці водій знову простягнув руку. І так було на кожній – аж до річки.

У кожного з нас бувають погані дні. Іноді такі дні тривають кілька років. Ви намагаєтесь змінити ситуацію, але нічого не виходить. Ви втрачаєте роботу, гроші, друзів, рідних, віру та любов. Ви дивитесь на жахливі події у новинах, і вам страшно...

Іноді на всіх нас опускається темрява. Нам потрібне світло, але

ми не можемо його знайти. Але що, коли ми і є тим світлом? Саме ми!

Так, як водій того самого автобуса, який не був відомою людиною чи духовним учителем. Він не хотів нести своє знання у народ. Звичайний працівник сфери послуг – непомітна людина. Але у звичайній людині може бути величезна сила, і водій зумів спрямувати її на допомогу всім нам.

Звичайно, я не можу зупинити глобальне потепління, переробити людей чи припинити війну. Але я можу вплинути на тих, кого зустрічаю, навіть якщо ми не знайомі.

Моя поведінка важлива, тому що я живу не на безлюдному острові. Якщо між людьми можуть передаватися смуток, печалі та страхи, то так само можуть передаватися терпіння і щедрість. Кожен із нас має набагато більшу силу впливу, ніж підозрює.

Більше того, я думаю, що це єдиний спосіб освітлювати шлях людям: зупинка за зупинкою, аж до самої річки.

«Ви світло для світу. Не може сховатися місто, що стоїть на верховині гори. І не запалюють світильників, щоб поставити його під посудину, але на свічник, і світить воно всім у домі. Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла, та прославляли Отця вашого, що на небі» (Матвія 5:14-16).

ПРАГМАТИЧНІ ВІРНІ

Багато людей вважає віруючих людей недолугими наївними простаками. Не сперечатимемося з тим, що серед кола вірних трапляються і такі, проте вони такі за своєю вдачею, а зовсім не через те, що вірують у Бога. Хоча, згідно з Біблією, це, швидше, плюс, ніж мінус: «Підійшли до Ісуса тоді Його учні, питаючи: Хто найбільший у Царстві Небеснім? Він же дитину покликав, і поставив її серед них, та й сказав: Поправді кажу вам: коли не навернетесь, і не станете, як ті діти, не ввійдете в Царство Небесне!» (Матвія 18:1-3).

Уці Христові слова можна вкладати різноманітний сенс, проте варто сприймати ці слова буквально. Але мова зараз не про це, а про прагматизм вірних.

Саме так, віруючі люди у своїй масі дуже прагматичні: вони знають про обмеженість своїх власних сил та ресурсів і тому покладають свої надії на Господа Бога. І це не дивно, адже, згідно з Христовими словами, ми, тобто всі люди, а не тільки вірні, не здатні без Нього зробити «нічого» доброго (див. Івана 15:5).

І це стосується не лише справ

милосердя, це загалом має відношення до всього нашого життя: адже часто те, що ми вважали для себе безумовним благом (ті самі гроші), стає для нас причиною невимовних страждань (через ті самі гроші). І тільки Бог може наперед для кожного з нас визначити, що персонально для нас є благом, а що – ні. І в жодному разі не можна стверджувати, що ця житейська істина відома лише обраною колу вірних, про це так чи інакше здогадуються усі, от лише вірні роблять з неї правильні висновки. Або ж люди, які в

підсумку стають вірними.

Ну, а решта людю покладає свої надії не на Бога Живого, а на будь-що, тим самим намагаючись уникнути контакту з Ним, так би мовити, сховатися від Нього. Сховатися, як це колись намагалися зробити Адам разом з Євою після гріхопадіння: «І почувли вони голос Господа Бога, що по раю ходив, як повіяв денний холодок. І сховався Адам і його жінка від Господа Бога серед дерев раю. І закликав Господь Бог до Адама, і до нього сказав: Де ти?» (Буття 3:8-9).

Подібним безглуздом чином, ховаючись за усілякими примарними надіями на своє здоров'я, розум, сили або ж інших людей чи навіть державу і міжнародні організації, люди намагаються уникнути зустрічі з Богом.

Образно кажучи, люди обрали для себе «останню надію» на щось чи когось, а не на Бога Живого. І хто тоді є недолугими наївними простаками?

Певно, це питання не потребує відповіді.

СКІЛЬКИ ВИ КОШТУЄТЕ

«Підійміть у височину ваші очі й побачте, хто те все створив? Той, Хто зорі виводить за їхнім числом та кличе ім'ям їх усіх!» (Ісаї 40:26).

Бог всесильний, всезнаючий і величний. Лише наша галактика Чумацький Шлях налічує від 200 до 400 мільярдів зірок. І це тільки частинка всесвіту. А Бог зве усі їх по імені.

Також і кожного з нас Він знає! Знає ім'я, переживання, проблеми. «Коли бачу Твої небеса діло пальців Твоїх, місяця й зорі, що Ти встановив, то що є людина, що Ти пам'ятаєш про неї, і син людський, про якого Ти згадуєш?» (Псалом 8:3-4).

Згадайте притчу про блудного сина, або про загублені драхму та овечку. Для Бога всі люди дорогоцінні. Якби на землі була лише одна людина, Христос був готовий померти за неї.

Тому якщо ви хочете знати свою ціну, підіть у Гетсиманію і подивіться на страждання Христа, коли Його піт стікав краплями крові.

А потім пройдіть із Ним дорогу від Гетсиманії до Голгофи. Подивіться на Його руки і ноги, прибиті до хреста. І послухайте, про кого думає в цей момент Христос: про розбійника, що просить спасіння; про тих, хто це все зробив із Ним, – і благає Отця простити їм. Яка велика Його любов! Як багато ми важимо для Нього!

Наша ціна – життя Ісуса. Найдорогоцініше, що було в Небесного Отця, стало нашою ціною.

«Адже ви куплені дорогою ціною. Отже, прославляйте Бога в тілі своєму і в душі своєму, бо вони Божі!» (1 Коринтян 6:20).

То скільки ж ви коштуєте?

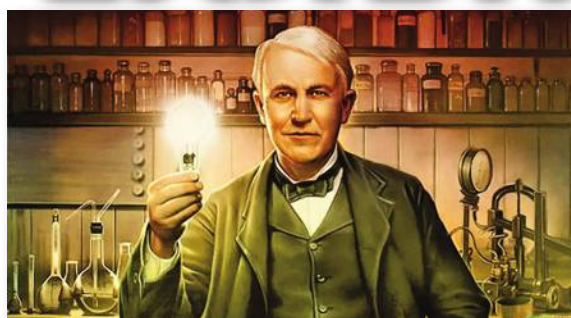
ВСУПЕРЕЧ РЕАЛЬНОСТІ

Якось юний Томас Альва Едісон прийшов додому зі школи і сказав своїй мамі: «Учитель попросив віддати цей лист тобі. Особисто в руки».

Мати взяла листа, розпечатала та прочитала. Її очі зволожилися. Вона з любов'ю глянула на Томаса і почала читати йому вголос: «Ваш син – геній. Наша школа надто низького рівня для нього. Пропонуємо вам знайти гідних вчителів та перевести його на домашнє навчання...»

Минуло багато років. Томас Едісон став одним із найбільших винахідників XIX століття. Коли його мама померла, він

якось переглядав старі сімейні речі і натрапив на той самий лист. Едісон дбайливо взяв його до рук і прочитав: «Ваш син – розумово

відсталий хлопчик. Ми вважаємо, що він не здатний навчатися у нашій школі. Рекомендуємо вам перевести його на домашнє навчання».

Едісон довго плакав. А коли нарешті заспокоївся, то записав у своєму щоденнику: «Томас Альва Едісон був розумово відсталою дитиною. Але завдяки своїй матері став одним із найбільших геніїв століття».

ВІРУЮ

13 ЛЮДЕЙ, ЯКІ ЗМІНИЛИ ХІД ІСТОРІЇ

Вони були зовсім різними. У кожного – своя історія, свій характер. Це апостоли Ісуса Христа. Ісус не просто так обрав людей із протилежними рисами: великого і незначого; сильного і слабкого; відважного і боязкого; темпераментного і спокійного; практика і мрійника; вірного і зрадника; того, що сумнівається, і гонителя. Христос зв'язав їх в одне ціле.

Сьогодні Ісус вибирає різних людей для Своєї Церкви. Ці тринадцятеро показують, що Христос має місце для кожного з нас.

Апостол Андрій

Він бачив Івана Хрестителя. Він був поряд, коли Іван вказав на Ісуса й сказав: «Ото Агнець Божий!» (Івана 1:36). Йому стало цікаво – і він пішов за Ісусом. А далі була розмова з Христом, після якої він переконався, що Ісус – Агнець Божий, Месія. Усе це про Андрія, одного з тринадцяти, хто змінив хід історії.

Тричі Андрій з'являється на сторінках Євангелія. Він прийшов до Христа першим і привів Петра, свого брата; привів хлопчика, у якого було кілька хлібів та рибин, якими Ісус нагодував п'ять тисяч людей. І нарешті Андрій привів мандрівників із Греції. Андрій – апостол дружби, людина, яка приводить інших до Ісуса Христа.

Вони не зірки, але без них зірки не сяли б. Це звичайні люди. Але що ми без них? Не п'ять, не десять, а один-єдиний талант даний цим людям. І вони віддають його Христу. Андрій, де ви? Люди чекають зустрічі з Ісусом!

Апостол Пилип

Більшість майбутніх апостолів шукали Ісуса, але не Пилип. Він дуже практичний. У нього було занадто багато здорового глузду, щоб іти за невідомим йому проповідником. Він не повірив будь-якій неперевірених інформації.

Пилипи нашого часу – часу науки, розуму, гуманізму, прагматизму і практичного підходу – потребують доказів. Вони шукають знань, правди. Але на всі питання, пов'язані з філософією, системою мислення, поглядами на життя, Ісус Христос дає найпрактичніші відповіді. Ось до чого прийшов Пилип. Він знайшов в Ісусі все, що шукав, на що сподівався. Віра була випробувана досвідом: «Хто бачив Мене (тобто Ісуса), той бачив Отця...» (Івана 14:9).

А де і в кого ми шукаємо відповіді на важливі питання?

Усім, хто щиро шукає правди, найпрактичніший із апостолів рекомендує: «Прийди та побач» (Івана 1:46).

Апостол Нафанаїл

Саме Нафанаїл нагадує нам, що перший обов'язок людини – це відгукнутися на поклик Бога і спасти душу! Про Нафанаїла Ісус сказав: «Ото справді ізраїльтянин, що немає в нім підступу!» (Івана 1:47). Приємно таке чути, але не можна забути, як зреагував Нафанаїл на звістку про Ісуса – Месію з Назарета: «Та хіба ж може бути з Назарета що добре?» (Івана 1:46).

Нафанаїле, подолай своє упереджене ставлення. Прийди до Христа. Він звільнить тебе від помилкових думок. Він покаже, що Бог, Який створив усіх людей із однієї плоті, звільнить від гріха всіх, хто піде за Ним, кров'ю Одного лише Агнца. По-знайомся з Ісусом Христом.

Ми можемо жити й молитися, щоб, коли станемо перед Христом

– Судею людських душ, почути: «Ото справді християнин, що немає в нім підступу!»

Апостол Матвій

За днів Ісуса слово «митник» стосувалося юдеїв, які служили римській владі як збирачі податків. На митників євреї дивилися зі зневагою, як на невірних своїй релігії та своєму народу. Митники були заможними, але люди вважали їх настільки грішними, що ті не мали права зайти до синагоги. Митником був Матвій. Одного разу Ісус сказав йому: «Іди за Мною! Той устав, і пішов услід за Ним» (Матвія 9:9).

Ось так митник, зневажена суспільством людина, набрався духу й прийняв рішення, яке повністю змінило його життя: він став апостолом Ісуса Христа, одним із тринадцятих, хто змінив хід історії!

Ви потребуєте звільнення від грішних вчинків, егоїзму? Від безбарвного, безцінного та пустого життя – життя без Бога? Якщо Ісус зміг покликати Матвія, то й для вас є надія, Він відчиняє двері для всіх, Він насправді прийшов «покликати грішників до покаяння».

Бог не хотів, щоб загинув Матвій. І не хоче, щоб загинули ви!

Яків – невідомий апостол

Одним із апостолів був Яків. Ні, це не брат Івана і не той, чие послання читаємо на сторінках Нового Завіту. Ми знаємо про нього лише з тих місць у Євангелії, де перелічуються імена апостолів. І саме в цьому списку ми натрапляємо на Якова Алфеївого.

З одного боку, це якимось несправедливо: неже він нічого не зробив і був непотрібним Христові чи Церкві? Можливо, ви й себе вважаєте незначними? Христос одного разу сказав: «... Тіштесь, що ваші імення записані в небі!» (Луки 10:20).

Можливо, про вас не знає світ, але найголовніше – щоб ваше ім'я було записане в Книзі життя. Яків Алфеїв був апостолом, хоча ми про нього мало що знаємо, але він один із тих, хто змінив хід історії. Найперше, що він зробив, – відізався на поклик Ісуса. Сьогодні це можете зробити й ви, повіривши в Спасителя Ісуса!

Симон Зилот

Про одних апостолів сказано мало, про інших – майже нічого. Один із таких «невідомих» апостолів – Симон Кананіт. В Євангелії від Луки про нього згадується як про Симона, званого Зилотом (Луки 6:15). На основі прізвиська можна віднести його до зилотів – політичної партії того часу, члени якої були фанатично віддані

батьківщині й не допускали ніяких компромісів із Римом.

Порівняйте Симона й Матвія. Симон мріє повалити владу Риму, а Матвій – митник, який працює із владою. Симон ненавидить податки, а Матвій – збирач податків. Симон – патріот, а Матвій всі вважали зрадником. Чи можна уявити цих двох в одній компанії?

Виявляється, можна.

Часто нам важко вмістити іншу людину, ми не віримо, що вона може змінитися. Та я знаю не одну людину, життя якої після зустрічі з Христом кардинально змінилося. Одного разу учні запитали Ісуса: «Хто ж тоді може спастися? Ісус же поглянув на них і промовив: Неможливе це людям, а не Богові. Бо для Бога можливе все!» (Марка 10:26-27).

Апостол Юда (Тадей)

Ні, це не той, хто зрадив Христа, а інший, якого євангелісти називають ще Тадеєм або Юдою, братом Якова. Його можна назвати вірним апостолом. Чому? Один Юда став зрадником, другий виявився стійким, послідовним. Думаю, цього достатньо.

Ніхто не сперечається, що треба твердо стояти у вірі, але як цього досягнути? «Як хто любить Мене, той слово Моє берегтиме, і Отець Мій полюбить його, і Ми прийдемо до нього, і оселю закладемо в нього» (Івана 14:23). Усе тримається на одній умові – «хто любить Мене». Якщо людина любить Христа, то Ісус обов'язково прийде до неї! Любов до Бога повинна стати нашим бажанням. Відвідування церкви підтримує віру, ревна молитва зміцнює віру. Будьте вірними Ісусу Христу!

Юда (Іскаріотський)

Юда був вибраним учнем. Вибраний не для того, щоб зрадити Ісуса. У нього були такі ж можливості, що і в інших апостолів.

Як міг так низько власти той, хто був так близько з Ісусом? Нехай цей приклад стане нам попередженням! Міг, якщо впав. Він той, хто клявся Христу у вірності, а повернувся до Нього спиною, спокусившись суєтною мрією про вище становище в суспільстві.

Багато про що Ісус говорив Юді, а той слухав – і не чув. Боже Слово досягло його вух, але не проникло в душу.

А що ж ми? Ми чуємо Боже Слово, але чи змінюємося під його впливом? Чи не прийде день, коли ми будемо кликати до Нього: «Господи! Господи!» – і виявиться, що нас насправді не торкнулося нічого з того, що було сказано. Можливо, варто і нам дослідити своє серце? Ісус казав: «Один

із вас зрадить мене». Чи не запитати й нам Його, як це зробили апостол: «Чи не я, Господи?».

Апостол Петро

Ім'я цього апостола найчастіше згадується на сторінках Євангелія. Він першим говорить, першим діє. Він – Камінь, так його назвав Ісус Христос. Попри те, що він був лідером, усе його життя було наповнене щирим смиренням. Господь знав Петра і любив його. Ось у чому різниця між Петром та Юдою. Був час, що й Петро відірвався від Ісуса, але він мав смирення, яке врятувало його від відчаю. У Юди не було цього, тому він прийшов до безповоротного падіння.

Смирення – це не пасивна покірність, але активні, сміливі дії. Смирення – це добровільне підпорядкування своєї волі Богові, це радісна відповідь на Божий поклик. Смирення – це повне вручення свого життя Богові. «Бог протриває гордим, а смиренним дає благодать» (Якова 4:10).

Яків – честолюбний апостол

Апостол Яків Заведеїв – брат Івана. Одного разу цим братам Петро довірив за їхнє бажання спопелити селіще, пояснивши, що він прийшов не для того, щоб губити душі, а спасати. Їхня мама просила, щоб сини сиділи ліворуч і праворуч від Нього. Це свідчить не про найкращі їхні риси характеру, а найімовірніше – про честолюбність. А ще ця ситуація викликала заздрість та обурення в інших учнів.

Чи ми не розчаруємося в людях через такі моменти? Вважаємо їх святими, а виявляється, що вони такі ж самі, як інші люди. Усе найгірше, що є в нас, було властиве і їм: егоїзм, честолюбність, навіть лицемірство! Але рід у тому, що Ісус і тепер кличе недосконалих, а не довершених, і змінює їх, готуючи до Вічності.

Чи готові ви сьогодні відізватися на пропозицію Христа стати Його учнем? Коли почуєте Його голос у своєму серці, будьте готові твердо сказати: «Так!».

Апостол Іван

Якщо хочете дізнатися більше про любов, що є серцем християнства, – читайте послання Івана.

Апостол Іван – один із тринадцятих, хто змінив хід історії. Не можна сказати, що він народився із вродженою здатністю любити чи отримати її в момент навернення. Деяким любити легко, іншим – важко, але всі ми знаємо, що істинній любові треба вчитися протягом усього життя. Іван почав з того, що увірував, а

потім став зростати в любові. У своєму Євангелії він передав нам заповідь Христа, сказану на Таємній вечері: «Нову заповідь Я вам даю: Любіть один одного! Як Я вас полюбив, так любіть один одного й ви! По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою» (Івана 13:34-35).

Так, Ісус любить усіх. Але особливу любов Він виявляє тим, хто вірить у Нього. Якщо ви хочете відчути на собі Божу любов – віруйте в Його Сина!

Апостол Хома

Більшість знає цього апостола як людину невіруючу. Адже Сам Ісус Христос каже Хомі: «І не будь невіруючий, але віруючий!» (Івана 20:27). Хома якось сказав, що не повірить у воскресіння Ісуса, поки не побачить на власні очі живого Христа. І ось настала ця зустріч: «Каже йому Ісус: Тому що ти побачив Мене, ти повірив? Блаженні ті, які не бачили, а повірили!» (Івана 20:29).

Слово «віра» означає «довіру або цілковиту впевненість у чомусь».

Але як повірити? Не бійтеся ставити запитання Самому Богу. Краще визнати, що в нас віри немає, й чесно шукати її, аніж обманюватися, що ти глибоко віриш.

Має значення слово, яке ти отримав особисто від Нього, у свій дух, – через молитву, вивчення Писання, через глибокі особисті стосунки з Богом.

Бачити – не основне, навіть побачене чудо не може стати основою віри. Основа віри – одкровення Слова, отримане напряму від Бога, тому «блаженні, що не бачили й увірували».

Апостол Павло

Будучи побожним євреєм і лідером суворої релігійної партії фарисеїв, він, Савл, поклявся знищити християнство. Але одна зустріч змінила все його життя: зустріч із воскреслим Ісусом Христом.

Так само, як і Павло (Савл), ми можемо покласти надію на свою праведність, адже «важких» гріхів не робимо, навіть часто ходимо до церкви й начебто виконуємо всі приписи, але... Нехай кожен дасть щирі відповіді самому собі на запитання: «Чи маю я впевненість у тому, що своїм життям виконав волю Господню? Чи мав я особисту зустріч із Ісусом?».

Бог прийшов на землю в подобі Ісуса Христа! Ісус – обіцяний Месія, Спаситель світу. Бог віддав життя за нас, Він помер за наші гріхи. І Він воскрес із мертвих.

Але на кого покладаюся сьогодні я: на свою праведність чи на Ісуса? «Немає ні в кім іншим спасіння. Бо під небом нема іншого Імення, даного людям, що ним би спастися ми мали. (Дії 4:12).

Будьте щирими перш за все із собою! Чи потребує ваше життя перевороту?

Апостоли Ісуса Христа перевернули світ. Цей переворот був незвичним, здійсненим без допомоги зброї, а завдяки проповіді, не з гордістю й пишнотою, а з чистотою в серці й в помислах. Цей світ колись відвернувся від Бога, тобто став перевернутим. Та апостоли повернули все на своє місце.

Вони були звичайними людьми, але одного разу зустрілися з Христом. І це кардинально змінило їхнє життя.

Чи потребує ваше життя перевороту? Чи є те, що так хочеться змінити й дихати на повну, маючи мир і спокій, мету та радість. Єдиний, Хто сьогодні це може дати, – Ісус Христос. «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Івана 3:16).

Наталія НОСАЛЮК.

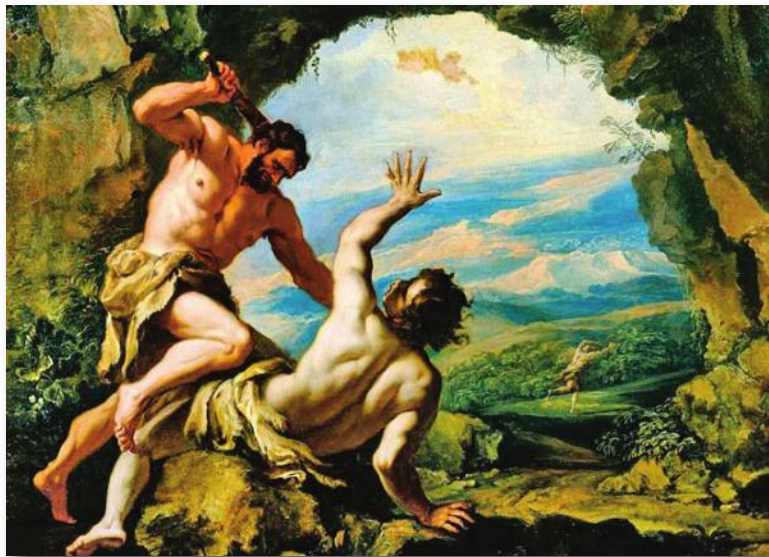
(За мотивами книги «13 людей, які змінили світ»).

ВІРУЮ

КАЇН: ПЕЧАТЬ МИЛОСЕРДЯ

Якщо уважно проаналізувати все, що говорить про Каїна Біблія, то ключовим словом у визначенні його місця в історії буде – «перший». Каїн – перша дитина Адама і Єви. Тобто перша людина, яку не безпосередньо створив Бог, а народила мама. Крім того, він перший будівельник – творець першого міста на нашій планеті. Але, на жаль, не за цю першість люди от вже декілька тисячоліть згадують його ім'я. Каїн став винуватцем першої смерті на землі. Він убив власного брата.

Причиною цього вбивства стало почуття, що згодом безліч разів штовхало людей на злочини, – заздрість. У Біблії сказано, що Каїн займався землеробством, а його молодший брат Авель пас овець. Коли настав час, кожен з них приніс у дар Богові результати своїх праць: Каїн – частину урожаю, а Авель – найкращих тварин свого стада. Але Бог не прийняв Каїнову жертву. За переказами, на жертвоприношення Авеля зійшов посланий Господом вогонь і воно, охоплене полум'ям, спрямувалося до неба. А на Каїнів дар вогонь, що знаменує жертву, угодну Богові, так і не зійшов. І Каїн дуже засмутився. Одержимий заздрістю, він за замання брата в поле і вбив його. За що і був проклятий, затаврований

і вигнаний з місця, де він тоді жив.

Чому ж Бог не прийняв жертву Каїнову? Зрозуміло, що вбивати брата в будь-якому випадку не можна. Та все ж чи не було в Каїна, якщо можна так виразитися, обставин, що пом'якшували провину? Адже обидва працювали, кожен приніс Богові те, що мав, – і таке різне ставлення до жертв! Може, Каїнові просто треба було кинути своє землеробство і зайнятися скотарством, якщо Богові хотілося, щоб Йому приносили в жертву овець, а не пшеницю і кукурудзу. Але ж очевидно, що Богові взагалі не потрібні жодні приношення від людей. Усе, що людина може принести Йому в дар, Він же і створив. І припускати, ніби Бог потребує баранини більше, ніж овочів,

щонайменше несерйозно. Сенс жертви зовсім в іншому.

Для чого Богові жертва?

Коли дитина пригощає батьків солодощами з новорічного подарунка, який вони самі ж їй і купили, вона може вибрати для них найсмачніші цукерки, а може, відвівши очі убік, сунути їм пару злиплих карамельок. І якщо вона пошкодувала найсмачніші ласощі, приберігаючи їх для себе, батькам є від чого засмутитися. Причиною цього смутку будуть тривога і гіркота за свою дитину, яка росте жадбною.

Так і з жертвою Богові – вона потрібна самій людині, щоб виявити свою любов до Нього. Приносячи в жертву найкраще, людина мовби каже: «Дивися, Господи, як я примножила те, що Ти дав мені! Без Твого благословення ці плоди ніколи не стали б такими прекрасними, візьми частину Собі!». Так людина своєю любов'ю і вдячністю відповідає на Божу любов і турботу. Так Авель приніс найкращих овець свого стада в дар Богові.

А що ж зробив Каїн? На жаль, він вчинив так само, як жадібна дитина, і приніс свою жертву за принципом: «На тобі, Боже, що мені негоже». Святитель Іван Златоуст писав про це так: «Каїн, сказано, приніс від плодів землі дар Господу. Потім, бажаючи повідомити нам і про Авеля, божественне Писання каже, що і він приніс жертву від свого, пастушачого заняття: приніс від первістків отари своєї і від лона їх. Писання показує нам його боголюбивий намір і те, що він приніс не просто від овець, але первородних, тобто дорогих, відбірних; далі, що від цих первородних він приніс найдорогоцінніше: і від лона їх, сказано, тобто – з найпріємнішого, найкращого. Про Каїна ж нічого такого Писання не помічає, а каже тільки, що він приніс від плодів землі жертву, що, так би мовити, в руки попалося, без жодного старання і розбору».

І, напевно, не так уже важливо,

що саме приніс Каїн у жертву Богові. Ясно, що це була не найкраща частина його урожаю, а значить, і про любов до Бога говорити не доводиться.

Відкинув жертву, але не жертводавця

Але, відкинувши його жертву, Бог зовсім не відкинув його самого. Неприйняття Каїнових дарів було, якщо можна так виразитися, виховним засобом, покликаним пробудити в ньому сумнів у власній правоті: якщо Бог не прийняв твоєї жертви, значить, ти щось робиш не так. Бог не прийняв плоди Каїнові, даючи йому привід замислитися над причинами цієї відмови, бажаючи допомогти йому розібратися в собі і повернути в душу втрачену любов. Проте в стосунках людини і Бога далеко не все визначається діями і намірами Божими. Людина вільна відкинути запропоновану їй допомогу, сприйнявши її як образи, і залишитися наодинці зі своєю образою. Саме такий вибір, на жаль, зробив Каїн.

Бог не залишив його Своєю любов'ю і після того, як він вирішив убити свого брата. Побачивши, як вже сам задум братовбивства змінив Каїнову зовнішність, Бог звертається до нього з такими словами: «І сказав Господь Каїнові: Чого ти розгнівався, і чого похилилось обличчя твоє? Отож, коли ти добре робиш, то підіймеш обличчя своє, а коли не добре, то в дверях гріх підстерігає. І до тебе його пожадання, а ти мушиш над ним панувати» (Буття 4:6-7).

Гріх біля дверей

Гріх біля дверей ховався в думках Каїна, які всезнаючий Бог чув так само ясно, як ми чуємо вимовлені слова. Думка – двері, що ведуть до вчинку. Думка про вбивство – шлях до вбивства. Бог дав Каїнові зрозуміти, що задум убити брата Йому відомий. Проте при цьому Бог не погрожує покаранням, а пояснює йому, немов маленькій дитині, як повинна поводитися людина, коли її долають нехороші думки: гріх тягне тебе, але

ти пануй над ним.

Проте Каїн знову відкидає цю пораду і попередження. Мало того, навіть убивши свого брата, Каїн все одно не захотів почути заклик Божий, тепер уже – до покаяння у скоєному.

«Де Авель, брат твій?»... Це дуже страшні слова. Бог запитує його так зовсім не тому, що не знає, де Авель. «Що ж ти накаїв, Каїне? Подумай, де тепер через тебе твій брат, опам'ятайся!» – от що звучало в цьому простому на перший вигляд питанні. Але Каїн вже остаточно закам'янів душою: «Не знаю, хіба я сторож братові моему?». Так діє на людину скоєний гріх: серце стає несприйнятливим до голосу совісті, розум згасить, і от – вже Самому Богові він готовий брехати.

І Бог засудив його на вигнання з рідних місць і поневіряння, відмітивши особливим знаком, який згодом стали називати Каїною печаттю. У чому вона полягала, сказати важко. У Біблії сказано тільки, що знамення це дав Каїнові Сам Бог (звідси, до речі, і пішла приказка: «Бог шельму мітить»).

Під Каїною печаттю зазвичай розуміють певне тавро, подібне до тих, які випалювали на лобі в засуджених злочинців. Проте Біблія говорить про інше. Знамення, яке Бог дав Каїнові, було зовсім не покаранням, а свідченням того, що, незважаючи на скоєний злочин, він перебуває під захистом Господнім.

Більше того, Бог наніс це знамення на прохання самого Каїна. Відкривши рахунок людським смертям, він дуже боявся, що у вигнанні його самого можуть убити. «І помітив Господь знака на Каїні, щоб не вбив його кожен, хто стріне його» (Буття 4:15). Так Бог відразу поклав край можливій низці вбивств на ґрунті кровної помсти, яка могла би розгорітися серед перших людей. І горезвісна Каїнова печать – знак не гніву, а милосердя Божого, з яким Він ставиться до всіх людей без винятку. Навіть до таких, як перший вбивця на землі – Каїн.

«Я Б ЗАПИТАВ, ЧИ ЗНАЙШЛИ ВОНИ В УКРАЇНІ ФАШИСТІВ...»

2 квітня 2022 року Збройні сили України звільнили від окупантів Київську область, а наступного дня весь світ побачив, що таке абсолютне зло. Ми всі пам'ятаємо жажливі світлини з Бучі, Гостомеля, Ірпеня, Ворзеля... Жажливішими за ці фотографії можуть бути лише історії з тих міст, де пройшло російське військо.

24 березня російські загарбники напали на реабілітаційний центр «Восор» у селі Мотижині Макарівського району Київської області та взяли в полон чергового слугителя Олега Бондаренка. Як повідомив пастор церкви «Спасіння» Юрій Бабинець, близько опівдня вороги відкрили вогонь із БТР по будівлі центру реабілітації. Люди, що перебували всередині, вистрибували з другого поверху. Солдати РФ увірвалися в приміщення та обстріляли всі кімнати. Олега Бондаренка зв'язали й відвезли в невідомому напрямку.

27 березня сталося справжнє чудо – Олегу дивом вдалося врятуватися. Історію його спасіння розповіло hromadske.ua. Виявляється, на реабілітаційний центр росіяни напали, бо думали, що там база українських військових. Насправді вороги ознаямилися з реабілітаційним центром ще 23 березня. Прийшли, побачили, що військової бази там немає, а є тільки звичайні цивільні, та пішли далі. Однак наступного дня вирішили повернутися – і обстріляли центр. З того моменту окупанти почали бити й знущатися з Олега. Спочатку – прямо в приміщенні щойно обстріляного реабілітаційного центру. А тоді доправили на свою базу й продовжили тортури. «Вони прив'язали мене до поручнів, почали відпрацювати удари. Потім прив'язали до квадроцикла й посунули», – каже служитель.

На свої позиції Олега вони доставили із зав'язаними очима. Увесь час перебування там очі в нього були зав'язані, тож він не знав, де утримується. «У Бога велике почуття розуму, – каже чоловік. – Я постійно рвався в розвідку сюди, дізнатися, де «гради» стоять. Тепер привезли мене самі. Вони сюди всіх звозили й катували. Чув, що привезли двох дівчаток. Тоді один із них спитав: «Нащо ви їх так швидко замочили? Веселіше було б».

«Один біля голови стріляє, інший мені ноги розставив – та між ніг. Усе ближче й ближче. Потім автомат на хребет ставили – і лягали на нього. У мене тепер дірки в спині. А потім хотіли ноги переїхати БМП, пролетіли дуже близько. Лякали», – розповів Олег.

На базі чоловіка передали в руки окупанта з позивним «Вітебськ». Саме він допитував полоненого й намагався витягнути інформацію про «групу терористів», що нібито переходувалася в реабілітаційному центрі. «Казав: «Що ти тут розказуєш? Ваша головиха теж говорила, що бабуся годувала, а коли ноги почали прострілювати, то все розказала. Ти такий же. Твій реабілітаційний центр – це прикриття. Твої безногі – це прикриття. А насправді це база терористів, які нас мочать», – згадує Олег.

Старосту села Мотижина Ольгу Сухенко російські окупанти взяли в полон 23 березня разом із її чоловіком та сином. Після звільнення села їх знайшли вбитими. «Вони розповідали, що били в голову, прострілювали їй ноги й катували. На очах у сина та чоловіка вбивали дружину й матір», – каже Олег.

Окупанти допитували Олега на вулиці. Увесь час у нього були зв'язані руки та зав'язані светром і футболкою очі. Коли починалися обстріли, лишали його на вулиці, а самі ховалися за металевими дверима. Це він розумів за звуками. «Я сидів на вулиці, і кожного разу, коли хтось проходив повз, мене били», – розповідає чоловік.

Одного разу, коли почався мінометний

обстріл, хтось із солдатів-строковиків посадив його в колодязь. «Він надягнув на мене теплу шапку, замотав очі скотчем, одягнув пуховик і замотав скотчем, щоб не злетів. Я там сидів дві доби. Мені заборонили давати воду. Одного разу я попросив попити, а той відповів: пасторе, терпи, тобі ще небагато лишилося. Коли пішов дощ, я сидів і співав, а солдат накинув клейонку на колодязь і закрив цеглою, щоб мене не заливало».

Коли Олег сидів у колодязі другу добу, то почув, що окупанти привезли на базу ще одного чоловіка. «Він кричав. Потім я почув перший ляск. Здається, це був постріл. Напевно, в ногу, як вони зазвичай стріляють. Почали його бити по цій нозі. Спочатку годину били руками й ногами. Потім один сказав іншому: принеси палицю. Вони так ламали палицею руки. Це з того, що я чув».

Коли чоловік уже хрипів, солдати відкрили люк колодязя, у якому сидів Олег. «Я вже подумав, що наступний, бо на мене щось нарили», – зізнається він. Олега з колодязя довелося діставати – після двох днів перебування там він не міг піднятися самостійно. Згадує, що першу добу ще намагався ставати на ноги, а на другу вони вже відмовили. Тіло вбитого чоловіка кинули в колодязь на місце Олега. Він, за словами служителя, разом із іншим дідусем підгодував у сусідньому селі покинутих тварин. Їх обох росіяни ввіймали й привезли на свою базу. «Коли вони годували тварин, налетіла розвідка й знайшла в нього фотографії колони. За це його привезли сюди, били й катували. Усе було через одне фото, уявляєте?» – каже Олег.

Після колодязя служителя кинули в сарай. Там був старший чоловік, доньку якого вбив російський снайпер. Сюди полоненим уперше принесли їжу – уху, буханець хліба й дві пляшки води. За словами Олега, у сарай добре долинали звуки з кімнати, де в окупантів був розміщений склад. Уранці 27 березня хтось із

росіян казав: «Кидайте все, беріть лише спальні мішки». Мабуть, збиралися ночувати в лісі.

«Я молився, щоб про нас просто забули, не зайшли попроситися. О пів на шосту ранку відчинилися двері. Кажуть: «Ми йдемо». До мене: «Бог почув твої молитви». До дідуся: «Іди сюди». Показав йому якесь дерево й каже: «Під цим деревом побачиш горбик, там стирчить палка. До неї прив'язаний пакетик. У ньому – прізвисько та ім'я твоєї доньки. Я тобі пообіцяв, що її в яму не кину. Забереш її там», – розповідає Олег.

«Строковики нас попередили, щоб ми виходили не відразу, а через дві години, коли виїде техніка, – продовжує він. – Коли йшла колона, у них уже хтось стріляв. Думаю, саме тому не зайшли до нас попроситися. Через дві години ми вийшли, і я зрозумів, де ми».

З полону Олег виходив разом із дідусем, який годував залишених тварин і чийого товариша окупанти вбили, а тіло кинули в колодязь. «Він дуже за мною доглядав, накривав, піднімав ноги. Хоча сам ледве вставав, 72 роки йому. Після звільнення ми йшли разом: я тримав його, він мене. Ішли й хиталися. Мені не вірилося, що ми вийшли. Емоції зашкалювали», – каже служитель.

Окрім катів із позивними «Вітебськ» і «Калуга», Олег запам'ятав іще одного. Той був старшим. Коли він приходив, усі інші пошепки розмовляли – панічно боялися й навіть не називали ні імені, ні позивного. «Вітебськ» казав: «Я на етой Україні мочил би всіх – жінок, дітей. Мене жаль тільки собак і кошек, котрих вони побросали», – розповідає Олег.

І каже, що хотів би, щоб його катів узяти в полон. Він запитав би їх, чи знайшли вони в Україні фашистів. Тепер чоловік відновлюється й збирається знову допомагати людям. І всім розповідає, що його врятував Бог.

sobor.com.ua.

ТАЛАНОВИТА НАЦІЯ

Щорічно українські вчені створюють близько 15 тисяч винаходів. Багато з них активно використовуються в Україні та у всьому світі.

Гелікоптер

Винахідником гелікоптеру є київський авіа-конструктор, який емігрував до США, – Ігор Сікорський. У 1931 році він запатентував проєкт машини з двома пропелерами – горизонтальним на даху і вертикальним на хвості. У вересні 1939-го почалися випробування гелікоптера VS-300 спочатку на прив'язі, а 13 травня 1940-го конструктор вперше підняв свою машину у вільний політ.

Успіх сприяв отриманню першого замовлення від американської армії.

Поступово скромна фірма Сікорського перетворилася на потужний концерн, який щороку випускає сотні гвинтокрилів цивільного й військового призначення. Понад півстоліття всі президенти США користуються послугами гелікоптерів Сікорського.

Гасова лампа

Лампу на основі згоряння гасу створили львівські аптекарі Ігнатій Лукасевич та Ян Зех у 1853 році. Одночасно з лампою був винайдений і новий спосіб отримання гасу шляхом дистиляції і очищення нафти.

Поштовий індекс

У 1932 році в Харкові була створена унікальна система маркування листів. Спочатку в ній використовувалися цифри від 1 до 10, а пізніше формат змінився на число-буква-число.

З початком Другої світової війни цю систему індексації скасували, однак пізніше продовжили використовувати в багатьох країнах світу.

Ракетний двигун і перший супутник Землі

Уроженець Житомира Сергій Корольов є конструктором радянської ракетно-космічної техніки і засновником космонавтики. У 1931 році він разом з колегою Фрідріхом Цандером домоглися створення громадської організації з вивчення реактивного руху, яка згодом стала державною науково-конструкторською лабораторією з розробки ракетних літальних апаратів.

У 1957 році Корольов запустив на навколосвітну орбіту перший в історії штучний супутник Землі.

Гнучкий суперконденсатор

Фахівці із Львівської політехніки придумали гнучкий тканинний суперконденсатор, який працює на сонячній батареї і може зарядити навіть мобільний телефон.

Пристрій є компактною системою енергозбереження, котра гнеться і кріпиться до будь-якої поверхні. Це український винахід увійшов у 100 найкращих досліджень і розробок світу 2011 року за версією впливового американського журналу R&D Magazine.

Годинник-глюкометр для діабетиків

Вчений із Закарпаття Петро Бобонич

винайшов глюкометр у вигляді наручного годинника. З його допомогою діабетики можуть дізнаватися рівень цукру в крові в будь-який момент. Для цього не потрібно здавати кров.

Екологічно чисте паливо

Інженер зі Славутича Володимир Мельников сконструював машину, яка перетворює відходи деревини на паливні брикети. Піч під надвисоким тиском розігріває тирсу до 300 градусів, внаслідок чого утворюється рослинний клей. Далі працює прес, який стискає масу з силою 200 тонн на квадратний сантиметр. У результаті виходить паливний брикет, схожий на антрацит.

Кінескоп

Йосип Тимченко – людина, яка за два роки до відкриття братів Льюїс спільно з фізиком Миколаєм Любимовим розробила механізм «кравлик». Його принцип дії був покладений в основу створення кінескопа. У 1893 році в Одесі були показані два фільми, зняті за допомогою першого кінескопа. Тимченко випередив західних винахідників кінематографа, однак його пристрій не був запатентований.

Зварювання живих тканин

Ідея зварювання живих тканин виникла серед вчених інституту електрозварювання ім. Євгена Патона. Ще в 1993 році під керівництвом Бориса Патона – сина винахідника різних методів електрозварювання були проведені експерименти, які довели можливість отримання зварного з'єднання різних м'яких тканин тварин способом біполярної коагуляції. Пізніше почалися експерименти зі зварювання тканин видалених органів людини.

Рентген

Українець Іван Пулюй за 14 років до німця Вільгельма Рентгена сконструював трубку, яка згодом стала прообразом сучасних рентгенівських апаратів. Він набагато глибше, ніж Рентген, проаналізував природу і механізми виникнення променів, а також на прикладах продемонстрував їх суть. Саме Іван Пулюй першим у світі зробив рентгенівський знімок людського скелета.

Гіпсова пов'язка

Микола Пирогов – засновник військово-польової хірургії – започаткував використання анестезії при оперативних втручаннях і вперше в історії світової медицини застосував гіпсову пов'язку.

Вакцини проти чуми і холери

Володимир Хавкін створив перші в історії вакцини проти чуми і холери. Він працював у лабораторії Мечникова спочатку в Одесі, а пізніше – у Парижі. У Франції Володимир Хавкін винайшов протихолерну вакцину. Уряд царської Росії відмовився застосовувати винахід політичного противника московської імперії. Після відмови застосовувати протихолерну вакцинацію в ряді країн Європи Хавкін з 1896 року працював в Індії, де створив першу в історії вакцину проти чуми.

Зусилля вченого знайшли підтримку в уряді Великої Британії. Експерименти з винайденими вакцинами Хавкін найчастіше проводив на своєму організмі. В Індії було вакциновано понад чотири мільйони людей. Видатний вчений був призначений головним бактеріологом країни та директором Бомбейської протичумної лабораторії. Пізніше ця лабораторія була перетворена на Інститут Хавкіна.

Місцева імунізація

Олександр Безредка відкрив спосіб місцевої імунізації, створив учення про рецептивні клітини й антивіруси, увів термін «анафілактичний шок». Безредка – автор теорії «місцевого імунітету», яка піддавалась критиці з боку опонентів вченого за його спробу ізолювати явище імунітету від захисних реакцій організму загалом.

Перша пересадка нирки

Юрій Вороний вперше у світі пересадив нирку. Надзвичайно важливо, що в клінічних умовах Вороний довів, що «нирки свіжих трупів у стані оживати і функціонувати при пересадці іншій людині» і що «трупні органи при пересадці людині не дають жодної специфічної інтоксикації або анафілаксії». Своєю операцією Вороний надовго випередив розвиток трансплантології. У більшості країн світу клінічні пересадки кадаверних нирок почали робити тільки в 50-60-ті роки.

Безкровний аналіз крові

Харківський вчений Анатолій Малихін придумав, як зробити аналіз крові безкровним. Він створив прилад, п'ять датчиків якого прикріплюються на певні ділянки тіла людини, після чого на екран комп'ютера виводиться 131 показник здоров'я. Прилад активно використовують медики в Китаї, Саудівській Аравії, Німеччині, Єгипті та Мексиці.

Антибіотик батумін

Учені з Інституту мікробіології і вірусології НАН України створили новий антибіотик, що володіє високою активністю до всіх видів стафілококу. За своїм хімічним складом цей препарат не має аналогів.

Компакт-диск

Мало хто знає, що прообраз компакт-диска наприкінці 1960-х винайшов аспірант Київського інституту кібернетики В'ячеслав Петров. Тоді розробка носила науковий характер і не мала нічого спільного з музикою. Оптичний диск був створений для супер ЕОМ.

Електричний трамвай

На початку 1870-х полтавчанин Федір Піроцький розробив технологію передачі електроенергії через залізний дріт. У 1880 році Піроцький подав проєкт застосування електрики «для руху залізничних потягів з подачею струму». Через рік у Берліні поїхав перший трамвай, вироблений компанією Siemens за схемою українця.

Рукавичка для людей з проблемами зору

Хлопець із Луганська Іван Селезньов представив на міжнародному конкурсі Intel

International Science and Engineering Fair свій проєкт «Нове чуття: ультразвукова рукавичка для просторової орієнтації людей з вадами зору». Така річ може стати досить корисною з точки зору орієнтації у просторі. Винахід молодого українця потрапив до трійки найкращих винаходів світу у 2013 році, а американські інвестори вже ним зацікавились і пропонують співпрацю. Однак Іван все ще чекає, коли матиме змогу розвинути проєкт в Україні.

Вміння комп'ютера розпізнавати обличчя

Киянину Єгору Анчішкіну було 26 років, коли він зацікавився проблемою розпізнання відео та фотоінформації. Разом із колегами він створив фірму, яка поставила собі за мету навчити комп'ютер впізнавати людські обличчя. На жаль, фантастична технологія вже не належить Україні. Інтернет-гігант Google викупив усіх, хто розробляв перспективну технологію.

Червоні лазери у CD- та DVD-програвачах

Нік Голоняк працював у Головної лабораторії напівпровідників «Дженерал Електрик Компані» у місті Сіракузах (штат Нью-Йорк), де зробив кілька важливих відкриттів у галузі напівпровідникових приладів, серед яких – перший функціональний світловипромінювальний діод і напівпровідниковий лазер. Надзвичайно економічні світлодіоди почали використовувати під час виготовлення фар автомобілів, світлофорів, електронної побутової техніки, конструювання інформаційних табло на транспортних вузлах, стадіонах тощо. Його винаходи дали змогу розробити червоні лазери, які функціонують у видимому спектрі й використовуються у DVD- та DVD-програвачах. Нік Голоняк брав участь у винайденні тріода – пристрою, на базі якого працюють комп'ютери, телевізори й інші сучасні електронні прилади.

Один із «батьків» інтернету

Леонард Кляйнрок 1961 року, ще будучи студентом Массачусетського технологічного інституту, описав технологію, здатну розбивати файли на частини й передавати їх різноманітними шляхами через мережу. Молодий вчений опублікував свою наукову працю, присвячену цифровим мережевим зв'язкам – «Інформаційний потік у великих комунікаційних мережах». Ці ідеї лягли в основу його докторської дисертації, висновки з якої він опублікував у виданні «Комунікаційні мережі» (1964). У цій книжці Л. Кляйнрок виклав основні принципи (разом з його наступними теоретичними розробками) пакетної комунікації, які лежать в основі сучасної технології інтернету. Ідеї Кляйнрока випереджали час, тому знайшли своє широке застосування лише наприкінці 60-х років ХХ століття, коли ними зацікавилось Агентство з науково-дослідних проєктів (ARPA), одним із напрямків діяльності якого стало створення комп'ютерних технологій для військових цілей, зокрема зв'язку.

НАЙКРАЩИЙ ЧАС

Марк Катон, римський сенатор, вивчив грецьку мову у 80 років.

Скрат тільки у віці 70 років навчився грати на багатьох музичних інструментах і встиг опанувати це мистецтво досконало.

Мікеланджело створив свої найвизначніші полотна у віці 80 років.

У 80 років Гете закінчив свого «Фауста».

Німецький історик Леопольд Ранке свою «Світову історію» закінчив у 91 рік.

Ісаак Ньютон ще в 85 років невтомно працював.

Американський громадянин, композитор і диригент Ігор Стравінський творив до 88 років.

Поет Беранже працював до 77 років, Віктор Гюго – до 83; академік Іван Павлов – до 87, давньогрецький драматург Софокл – до 90 років. Філософи Діоген і Демокрит, художники Тіціан і Мікеланджело проявляли

творчу активність, перетнувши межу вісімдесятиріччя; Бернард Шоу творив до 94 років...

До речі, не так давно американські вчені спільно зі своїми європейськими колегами оприлюднили сенсаційне відкриття: виявляється, людський мозок розвивається не до 25-30 років, як вважалося раніше, а до 50 років. Більш того, якщо людина продовжує займатися активною розумовою діяльністю, то мозок майже не старіє!

Тому немає такої хвороби, як «старість», а є тільки неправильні психологічні налаштування.

Поки ми живі, ми все ще маємо шанс піднятися вище – взяти хоча б ще одну висоту на шляху нашого духовного сходження.

Не чекайте кращих часів – найкращий час називається «сьогодні».

ДОВІРМОСЯ ОТЦЕВІ

Чоловік повертався зі своєю дружиною додому. Вони перепливали озеро на човні, коли раптово почався шторм. Жінка дуже злякалася, тому що ситуація була майже безнадійна. Човник невеликий, а шторм дуже сильний, у будь-який момент вони могли потонути. Але чоловік сидів спокійно, наче нічого не відбувалося.

Жінка сказала: «Ти не боїшся? Це можуть бути наші останні хвилини життя. Здається, ми не зможемо дістатися до берега. Тільки диво може врятувати нас, інакше ми помремо. Невже тебе

це не лякає?».

Чоловік витягнув ніж. Це ще більше спантеличило жінку. А він підніс його до шиї жінки, ніж мало не торкався її шиї. Він запитав: «Ти боїшся?».

ГОСПОДЬ ЧУЄ ЗАВЖДИ

Якось в ефірі шведського телебачення стався цікавий випадок! Один чоловік розповідав, чому його мучить совість: «Коли я був маленьким, ми з другом вирішили запустити хом'яка на парашуті з балкона висотного будинку. Змайстрували кошик, парашут, посадили в кошик хом'яка і відпустили. Але сталося непередбачене. Порив вітру підхопив наш парашут і забрав кудись далеко. Я досі не можу забути про це. Як я міг так вчинити?..»

Раптом в студії пролунав телефонний дзвінок. Телефонувала якась жінка.

– Це сталося такого-то року? Чоловік відповів ствердно. – Улітку, у Стокгольмі, на свято міста?

– Так-так – сказав чоловік.

– Я знаю, що сталося з вашим хом'яком.

– Що? – не міг повірити вухам здивований гість студії. – Моя донька довго просила у мене

Вона промовила: «Ні. Якщо ніж у твоїх руках, чого мені боятися? Я знаю, ти мені любиш».

Він поклав ніж назад і сказав: «Це тобі моя відповідь. Я знаю, Бог любить мене, і ніж в Його руках, і шторм в Його руках. Тому що би не трапилося, все буде добре. Вживемо – добре; а ні – теж добре, тому що все в Його руках, Він все може і завжди знає, що найкраще для нас. Він не може робити щось неправильно».

Довірмося Отцеві!

хом'яка, – продовжувала жінка. – Я їй сказала, щоб вона навіть не просила мене про це. І що хом'як у нас з'явиться тільки якщо Сам Бог так вирішить».

Моя донечка підняла руки до неба і по-дитячому щиро сказала: «Боже, дай мені хом'яка!».

Після цього ми пішли в місто на свято. Аж раптом моя дитина каже: «Мамо, мені здається, Бог відповів на молитву! Дивись!».

Я глянула на небо і побачила, як на парашуті їй у руки опустився хом'ячок в кошику.

КОЛИ ЗРУЧНИЙ «ЖОРСТОКИЙ БОГ»

Багато людей задаються питанням: *навіщо Бог створив людей? Адже ми все одно не виправдуємо Його бажань: ненавидимо один одного, вбиваємо, засуджуємо, плодимо всілякі гріхи, причому часто самі не здогадуємося, що грішимо. Ми дійшли до того, що створили ядерну бомбу – як апогей абсолютного руйнування. Праведників у світі дуже мало (себе до них, як правило, не відносимо), у рай потрапити дуже важко (для цього потрібно працювати над собою все життя), у пекло ж потрапити – неймовірно легко.*

Коли я чую подібні міркування, мені щоразу згадується одне з оповідань Честертона – «Зламана шпага». Там автор розповідає, як під час війни один полководець посварився зі своїм офіцером і вбив його. А потім, щоб приховати вбивство, влаштував безрозсудну атаку, в якій загинув майже увесь його полк. «Де найкраще заховати листок? У лісі. Де найкраще заховати труп? Серед інших трупів».

Із власного сумного досвіду знаю, що думки про Божу жорстокість, гріховність і загибель усього людства спадають на думку якраз у ті періоди життя, коли ти сам скоїв якийсь гріх, з яким ніяк не можеш розстатися. І тоді хитрий і верткий розум намагається заховати цей нерозкаяний гріх у глобальних людських гріхах. А викриття совісті глушить лукавими думками про якийсь прийдешній звинувачувальний вирок, який Бог винесе всьому людству, за винятком неймовірно малої кількості праведників.

Чому я називаю такі думки лукавими? Та тому, що в них містяться відразу дві нападки: на людину і на Бога. Адже знаю ж із Писання, що жодну людину не можна виносити на суд. Та що там людину! Не можна засуджувати навіть один-єдиний вчинок іншої людини. А тут трохи подумав, зробив кілька нескладних висновків і – на тобі: усе людство вже викрите у злочині, і провина його доведена, і вирок ухвалений. Та ще й від імені Самого Бога. І, зауважте, – жодних шансів на помилування: хто може помилувати, коли Сам Бог до

погибелі засудив? Ось так – спочатку створив нас незрозуміло для чого, потім прирік на безглузде й тяжке існування, а в фіналі – засудив до пекельних мук, яким не буде кінця. Такий от у нас Бог, і таке от людство.

Багато разів мій розум пускався блукати цими плутаними доріжками. Проте нині я абсолютно впевнений, що за всіма подібними міркуваннями немає ні Бога, ні реальних людей, а є лише зле бісівське нашіптування. Адже це бісівська спеціалізація – посварити людину з Богом, обмовляти Його, брехати про Нього. І відбувається це завжди за однією і тією ж схемою: спочатку біс умовляє тебе піддатися спокусі, зробити щось заборонене. А коли ти повівся на його зваблення, починає нашіптувати, що тепер шлях спасіння для тебе закритий, тому що гріх твій безмірний, а Бог жорстокий, неблаганний і неймовірно далекий від людства, що загрузло в гріху. Ось тут і починаються всі ці роздуми на тему «навіщо Бог створив світ, коли всі навколо приречені на загибель».

А якщо хоч би трохи відволіктися від цього свого внутрішнього солодкого ниття, то очевидним стає простий факт: ми нічого достеменно не знаємо один про одного навіть у цьому житті, що вже тут казати про чужу посмертну долю.

Про конячку і копійчку

У мене був приятель, трудяга, усе життя працював за невелику зарплатню. Пив запоями, бився, потрапляв у міліцію, жив з якимись безпутними жінками. Родичі його тихо ненавиділи, сусіди і знайомі давно

махнули на нього рукою і вважали пропащим. А потім він загинув, рятуючи людину з палаючого будинку. Кинувся у вогонь заради ближнього, ні секунди не вагаючись. От і спробуй тут визнач його посмертну долю. Жив непуцяще, загинув, як герой.

Таких прикладів у моєму житті було небагато, але кожен із них ніби приводив мене до тям, нагадуючи, що не можна судити про людину за її вчинками. І вже тим більше безглуздо за вчинками судити про все людство. Єдиним практичним сенсом таких сумних висновків може стати моя неусвідомлювана спроба приховати листок у лісі – розчинити свої гріхи в загальнолюдській гріховній каші. За песимістичними міркуваннями про кінцеві долі всього світу зазвичай ховається тривога про власну долю, страх, очікування заслуженого покарання. І тому жодні богословські аргументи втіх тут не принесуть. Зовсім інші ліки треба вживати від цієї хвороби.

Митрополит Антоній Сурожський пригадував, як один його знайомий священник мав бесіду з чоловіком, який дуже довго пояснював, чому він не вірить у Бога. Священник уважно вислухав його, а потім сказав:

– Бідний, що ж ти такого накоїв, щоб Бог став тобі не потрібен. Йди, подумай, з якого моменту це в тебе почалося.

Чоловік повернувся додому і став думати, спантелечений такою постановкою питання. Він чекав місіонерської промови, диспуту чи хоча би поради прочитати якісь розумні книжки, а замість цього почув – йди і розберися, що ти колись накоїв.

Проте він був скрупульозно, добросовісною людиною і все-таки пригадав. Виявилось, у дитинстві батьки кожної неділі давали йому копійку, щоб він поклав її в шапку сліпого жебрака, який стояв на паперті біля храму. Одного дня він побачив іграшку в магазинній вітрині – дерев'яну конячку, що коштувала шість копійок. Він попросив маму її купити, але та відмовила. Він дуже засмутився. А наступної неділі, коли йшов до церкви і дійшов до жебрака, то подумав: якщо шість разів не дати тому копійку, він зможе купити конячку. І не дав. Так зробив чотири рази, а на п'ятий подумав: «А якщо взяти в нього одну копійку, то я на два тижні раніше зможу купити цю конячку». І він вкрав у сліпого копійку.

Після цього він увійшов до храму і відчув, що не може стояти попереду – раптом Бог його помітив. І пішов в якийсь кут. Він зрозумів, що

його справи кепські і тепер від Бога потрібно ховатися.

А тут якраз повернувся з університету його старший брат і став йому доводити, що Бога немає. Бідний хлопчик з радістю вхопився за цю думку. Адже якщо Бога немає, то абсолютно неважливо, вкрав він цю копійку чи ні. З цього почався його атеїзм: вчення про те, що Бога немає, він сприйняв як єдиний порятунком проти докорів власного сумління. Згодом цей чоловік знову набув віру і сам став священником. Але шлях до духовного відродження почався для нього не з богословського диспуту, а зі спогаду про дерев'яну конячку і копійчку, вкрадену в дитинстві в жебрака.

Міркування про безглуздя всесвіту і жорстоку байдужість Бога до прикостей занепалялого людства мають те саме коріння. Це лише реакція на якийсь гріховний вчинок, від якої – один крок до вигнання Бога зі свого серця. І замість глибокодумних терзань про долю світу варто серйозно замислитися про долю однієї людини – свою власну долю. Треба знайти у вже прожитому свою «конячку» і свою «вкрадену копійчку», які відрізали від Бога, віддавши на наругу духам злості і брехні.

Духовне знеболення

Основоположник християнського чернецтва Антоній Великий одного разу запитав Господа: «Чому деякі з людей досягають старості і стану немочі, інші помирають у дитячому віці і живуть мало? Чому одні бідні, інші – багаті? Чому тирані і лиходії благоденствують і користуються всіма земними благами, а праведні гоняться убогістю?».

Антоній довго молився, і Бог йому відповів. Відповідь ця була дуже простою і несподіваною, оскільки перешкодила проблему в зовсім іншу площину: «Антонію! Дивись на себе і не досліджуй долі Божих, бо це шкодить твоїй душі».

Що за потреба замислюватися про долі світу, коли я сам живу безладно, лінуюся, заздрю і багато чого ще роблю такого, про що вголос казати не хочеться? Навіщо мені гадати, де повернусь не туди чужий однокурсник, коли я достовірно знаю, де сам допустив фатальні повороти, наслідки яких досі так і не виправив?

«Дивись на себе» – це не якась пустопорожня риторика, а насущна порада. Якщо в мене захворів зуб, то найостанніше, що я стану в цій ситуації робити, – це роздумувати про недосконалість людської природи і всесвіту. І про Бога я тоді вже не

міркуватиму абстрактно, а стану благодати Його про те, щоб допоміг перетерпіти біль, поки я відстануся до стоматолога. От це і є «дивись на себе» – коли в тебе болить, коли ти весь зосереджений на цьому болю і думаєш лише про те, як повернути втрачене здоров'я.

Втім, якщо за мету ставиться не одужання, а лише позбавлення від неприємних відчуттів, тоді питання вирішується досить легко: в аптеці купується упаковка сильного анальгетика. Випив пігулку – біль минув. Знову заболіло – знову випив. Мета досягнута. Трохи пізніше хворий нерв помре, і зуб перестане турбувати. А ще через певний час просто розвалиться.

Гадаю, що питання про Божу жорстокість – якраз і є таким собі пошуком духовної анестезії замість лікування власних гріховних болячок. Бо за всім їх видимим різноманіттям ховається одна досить проста надія, яку можна сформулювати приблизно так: «Зараз усі мої аргументи швиденько спростують і незаперечно доведуть мені, що Бог дуже добрий, тому Він спасе абсолютно всіх, без якихось винятків. А значить, і мене теж. Ну, а якщо не доведуть, що ж... Тоді виходить, що Бог дійсно жорстокий, і загину не лише я, але і взагалі всі на світі (окрім праведників, зрозуміло, яких, втім, так мало, що їх можна не брати до уваги)».

У чому тут каверза? А в тому, що в обох випадках від мене нічого не залежить. Мені не треба змінювати себе, не треба боротися зі своїми гріхами і пристрастями, взагалі не треба здійснювати якихось активних дій. Достатньо лише плисти за течією життя, чекаючи його кінця. Ну, а вже там – як вийде. Або разом з усіма спасуся, або – разом з усіма ж і загину.

От такі думки я і називаю духовною анестезією, що притуплює чутливість до гріха, присипляє совість, позбавляє людину природного болю, який спричиняє її душі скоєний гріх. І не так вже важливо, знайду я для себе втіху в думках про загальне спасіння чи вдамся до солодкого смутку від усвідомлення тотальної зіпсованості людського роду. При всіх уявних відмінностях обидва ці підходи є двома кінцями однієї і тієї ж палиці, якою мої нерозкаяні гріхи жнуть мене від Бога.

Адже де найпростіше заховати листок? У лісі. У тому самому, де серед безлічі чужих гріхів так легко можуть загубитися і моя «конячка», і моя «копійчка».

Олександр ТКАЧЕНКО.

ДИВА СЬОГОДНІШНЬОГО ДНЯ: ТРЕБА ЗНАТИ ВІСІМ КІЛОМЕТРІВ МІННИМ ПОЛЕМ АВТОРА

Молитва — це потужна зброя у духовному світі. І нині, у часи війни, коли людське життя на цій землі може обірватися будь-якої хвилини, вона набуває особливого значення, нового смислу і важливості. Підтвердженням цієї думки є свідчення з фронту.

Того дня у нас був звичайний виїзд. Завдяки нашим успішним атакам ворога було відкинуто, тож ми були впевнені, що все відбуватиметься добре і перешкод не буде. Зі своїм напарником я їхав

у невеликій броньованій машині зі швидкістю 120 км/год.

Зненацька назустріч нам виїхав ворожий танк. Коли він вистрілював, життя зупинилося на кілька секунд. Наша машина перевернулася

і почала горіти. Я відчув біль, побачив, як із танка виходить російський солдат. Напарник на якийсь час відключився, бо було сильне попадання. У нього посікло обличчя, у мене обгоріла голова та спина.

Ми вибігли з машини, у нас знову стали стріляти. І ми вирішили розбігтися в різні боки, щоб танк ганявся лише за кимось одним. Він вибрав мене...

Я миттєво ухвалюю рішення рухатися в бік мінного поля, маючи відкриття від Бога, що я – в Його руці. Підходжу до певного місця і всередині чую голос, який керує моїм кроком: «Ліворуч, праворуч...» Так я пройшов вісім кілометрів.

Поранений, із набряклим оком та вивихнутою рукою, весь у крові, обгорілий, я повернувся на базу. Хлопці з мого загону вже поховали мене подумки. Та побачивши мене, надзвичайно здрадили, обійняли і тоді вперше сказали: «Слава Богу!».

Досі мене вважали трохи божевільним, бо я починав усі наші виїзди з молитви, але після мого повернення без молитви ми більше нікуди не виїжджаємо».

Професійно-го декламатора віршів і пастора попросили прочитати 23-й псалом із Біблії.

«Господь то мій Спасити, тому в недостатку не буду, на пасовиськах зелених оселить мене, на тиху воду мене запровадить! Він душу мою відживляє, провадить мене ради Ймення Свого по стежках справедливості. Коли я піду хоча б навіть долиною смертної темряви, то не буду боятися злого, бо Ти при мені, Твоє жезло й Твій посох вони мене втішать!»

Ти передо мною трапезу зготував при моїх ворогах, мою голову Ти намастив був оливою, моя чаша то надмір пиття!

Тільки добро й милосердя мене супроводити будуть по всі дні мого життя, а я пробуватиму в домі Господньому довгі часи!».

Коли декламатор прочитав псалом – усі аплодували. Коли прочитав псалом – усі плакали. У декламатора запитали: чому така різна реакція на один і той же псалом? І він відповів: «Я знаю текст, він знає Автора».

Дуже важливо особисто знати Автора. Це змінює все.

РАДІТИ?

У Біблії написано: «Завжди радійте...», але як бути, якщо не до радості? Вдавати чи чекати, коли радість дійсно наповнить серце?

Вдавати – точно не вихід. Бог цінує щирість. Пам'ятаєте – про жертви, які Він Сам же повелів приносити, Він сказав, що вони Йому не потрібні, коли приносяться нещиро, не від усього серця.

Тому щирість – перш за все. Навіть якщо не радісно. Навіть якщо сумно. Навіть якщо не згоден з рішеннями Бога. Навіть якщо ображений на Нього.

А тепер про радість. Ісус не обіцяв, що Його послідовники завжди перебуватимуть у комфортних умовах, які будуть приносити радість і задоволення. Навпаки, перші християни немало постраждали від переслідувань, часто їх просто знищували.

І саме в той час Павло говорить: «Радійте завжди в Господі; і ще раз кажу: радійте!» (Філіп'ян 4:4). Цікаво, що він написав ці слова, перебуваючи

у в'язниці. Ще до цього Ісус сказав: «Блаженні ви, коли будуть вас зневажати та переслідувати, і наговорюватимуть на вас усяке лукаве слово, обмовляючи вас за Мене. Радійте й веселіться, бо велика нагорода ваша на небесах, адже так само переслідували пророків, які були перед вами» (Матвія 5:11-12). Практично завжди, де говориться про повеління радити, воно пов'язане з проблемами в житті християнина:

«Брати мої, майте велику радість, коли попадаєте в різні випробування...» (Якова 1:2).

А тепер відповідь на запитання. І вона – від апостола Петра. Прочитаймо уважно: «Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, Який зі Свого великого милосердя через воскресіння з мертвих Ісуса Христа віродив нас до живої надії, до нетлінної, непорочної і нев'янучої спадщини, збереженої для вас на небі, – котрі силою Божою зберігаєтеся через віру для спасіння, яке готує з'явитися в останній час. З того радійте, навіть якщо тепер ви маєте бути дещо засмучені всілякими випробуваннями...» (1 Петра 1:3-6).

Ось і секрет радості – надія. Петро (та й інші автори Біблії) вказує на те, що, незважаючи на проблеми, з якими ми стикаємося, ми маємо неймовірне майбутнє, яке чекає нас на небі, і Господь нас збереже для цього майбутнього, навіть якщо ми загинемо чи щось із нами станеться.

Люди невірні не мають надії, для них смерть означає кінець всього. А ми її маємо, і впевнені на сто відсотків, що будемо спасенні й отримаємо вічне життя!

Звісно, радіти в обставинах, в яких опинилися сьогодні українці, дуже важко. Та це не назавжди, це обов'язково закінчиться. Дивімося вперед! І якщо серед усіх наших проблем ми перенесемо свій погляд на майбутню славу, яку отримаємо, коли повернеться Христос, ми не зможемо не радіти цьому. Прийде час, коли всі страшні воєнні переживання ми будемо згадувати, як поганій сон. А зараз нам потрібно більше читати Слово Боже, більше часу проводити в молитві з Ісусом, більше служити людям, щоб нас оточувала атмосфера неба. І тоді радість серед проблем стане реальністю нашого життя.

РАЗОМ МИ МОЖЕМО ЗМІНИТИ ІСТОРІЮ

Чи справді мої молитви відіграють важливу роль? Хіба Бог все одно не зробить так, як Йому до вподоби? Я вірю, що наші молитви можуть принести пробудження і зцілення. Ми здатні змінити країну.

Бог із часів творення вирішив діяти на землі через людей, а не поза ними.

Чи не сказав Він нам просити хліба насущного (Матвія 6:11)? Хоча знає все про наші потреби ще до того, як ми попросимо.

Чи не повелів Він нам благоді, щоб робітники були послані на жниво Його (Матвія 9:38)? Але ж хіба Господар жнив не бажає цього більше, ніж ми?

Чи не просив Павло молитися за нього, «щоб ширилось Слово Господнє та славилось» (2 Солунян 3:1)? А хіба Бог Сам не планував цього робити?

Хіба всі ці речі не є волею Божою? Чому тоді я маю просити Його про щось, що Він і так хоче зробити, якщо тільки моя молитва якимсь чином не відкриває Йому можливості виконувати Свою волю.

У 18-му розділі 1 Царів читаємо історію про те, як Богові була потрібна людина, щоб через її молитву Він

міг виконати Свою волю. Це історія про Ілля, який молився про дощ після трирічної посухи. Завдяки молитвам Ілли Бог послав дощ, який же і Сам зупинив три роки до цього – теж через ревну молитву Ілли.

Апостол Яків так пише про це: «Ілля був людина, подібна до нас пристрастями, і він помолився молитвою, щоб дощу не було, і дощу не було на землі аж три роки й шість місяців... І він знов помолвився, і дощу дало небо, а земля вродила свій плід!» (Якова 5:17-18).

Єдина логічна відповідь на питання, чому Ілля мав молитися, полягає в тому, що Бог просто вирішив діяти через людей. Навіть якщо Сам Господь ініціює щось і пристрастно цього бажає, Він потребує, щоб ми про це просили.

Сьогодні Бог закликає тебе до співпраці з Ним...

Разом ми зможемо змінити історію!..

Анна Веренич.

У ЗБРОЙНИХ СИЛАХ УКРАЇНИ СЛУЖИТИМУТЬ БЛИЗЬКО 700 КАПЕЛАНІВ

Міністерство оборони реформує капеланську службу за стандартами НАТО та розвиває сферу задоволення релігійних потреб військовослужбовців. Про це під час брифінгу 14 липня заявила заступник міністра оборони Ганна Малияр, передає Gazeta.ua.

«Чимало священників пліч-о-пліч перебувають на передовій та допомагають захисникам. Їхній внесок у перемогу вкрай важливий. Міноборони розробив проект Служби військового капеланства. У роботі вже нормативна база.

Попередньо служба капеланства може налічувати близько 700 посад капеланів у ЗСУ», – зазначила Малияр.

Щодо військового обліку жінок, то їх братимуть лише за згодою. Про це повідомляє Генеральний штаб ЗСУ. Головне управління

персоналу Генштабу опрацювало пропозиції щодо взяття жінок на військовий облік військовозобов'язаних лише за їх згодою.

Також не раніше ніж через місяць після закінчення особливого періоду в державі пропонується розпочати вжиття заходів щодо призову жінок на військовий облік. На військову службу до Збройних Сил України та інших військових формувань нині призвано близько відсотка жінок від загальної кількості мобілізованих.

У БОГА Є ПІСНЯ ДЛЯ НАС

При повному денному світлі, чуючи хор інших голосів, пташка, що сидить у клітці, не заспіває пісні, якої її хоче навчити господар. Вона засвоїть лише якийсь уривок із неї, якусь трель, проте ніколи повністю не відтворить окрему мелодію.

Тоді господар накриває клітку й ставить її в таке місце, де пташка слухатиме лише одну пісню, котру має співати. У темряві вона раз у раз намагається вторити цій пісні, доки не запам'ятає її, і ось – з її

грудей лине досконала мелодія. Потім клітку з пташкою повертають на місце, і відтепер пташка може співати цю пісню й при світлі.

Так і Бог поводитиметься зі своїми дітьми. У Нього є пісня, якої Він хоче навчити нас, і якщо ми засвоїмо її в сутінках страждань і горя, то потім зможемо співати її завжди!

АГЕНТСТВО ООН У СПРАВАХ БІЖЕНЦІВ ЗАРЕЄСТРУВАЛО ПОНАД ДЕВ'ЯТЬ МІЛЬЙОНІВ ВИПАДКІВ ПЕРЕТИНУ КОРДОНУ ІЗ 24 ЛЮТОГО

Понад дев'ять мільйонів людей виїхали з України з початку повномасштабного вторгнення Росії в країну. Про це повідомило Reuters 13 липня з посиланням на Агентство ООН у справах біженців.

Загалом було зареєстровано 9 136 006 перетинів кордону з початку російського вторгнення 24 лютого, як показав підрахунок Агентства.

Опитування УВКБ ООН показало, що близько двох третин українців, які виїхали за кордон із початком повномасштабної війни, поки не планують повертатися в Україну

Раніше повідомлялося, що більшість біженців з України сподіваються якомога швидше повернутися додому, але близько двох третин сподіваються залишитися в країнах, що їх приймають, доки бої не стихнуть і ситуація з безпекою не поліпшиться.

Korrespondent.

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ
в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

Адреса: вул. Мочульського, 1 (на Майзлях).
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСУБОТИ – молодіжне служіння о 19 год.

Адреса: вул. ГАЛИЦЬКА, 203
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

Телепрограму «Вірую» дивіться в інтернеті на viruuy.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РАІ (вівторок, четвер, субота і неділя о 17:45-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 09:45-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30

За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

ВІРУЮ

№ 7 (282)
липень 2022 р.

Виходить щомісяця

Засновник – Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р UA 59336677000002600105253532, АТ КБ «ПРИВАТБАНК»,
МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;

E-mail: dobry.samar@gmail.com

Наша сторінка в інтернеті: <http://viruuy.at.ua>

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг – 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж – 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.